

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Lysholt Hansen: Da alle ordførere har været enige om, at bestemmelserne i menighedsrådsloven nøje må følge bestemmelserne i de andre valglove, skal jeg foreslå, at lovforslaget henvises til behandling i et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om boligbyggeri.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1333, fremsættelsen i tidenden sp. 2034).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Axel Ivan Pedersen: Når vi nu står over for at skulle ændre boligloven, er grunden den, at udviklingen på boligbyggeriets område er blevet en anden, end man havde regnet med, og at de forhold, som lå til grund for loven i dens nuværende skikkelse, har ændret sig væsentligt — endog så meget, at man har måttet indføre en vis regulering af byggeriet og kræve igangsættelsestilladelser i visse områder. Det var en regulering, der i den mellemliggende tid har affødt en ikke helt retfærdig kritik, da det ikke med rimelighed kunne forlanges, at man ved lovens behandling i 1958 skulle have forudset den udvikling, der kom på byggeriets område og kom som en konsekvens af den højkonjunktur, der satte ind, og i øvrigt også af de samtidige ændringer i lejloven.

De ændringer i lov om boligbyggeri, som vi behandler i dag, tager da også sigte på at modvirke de uheldige forhold i udviklingen, og jeg skal senere gøre nogle principielle bemærkninger om dem, idet det

forekommer mig naturligt først at underkaste udviklingen under vor nuværende boliglov en undersøgelse og fremsætte et par bemærkninger herom, så meget desto mere som der under den valgkamp, vi oplevede i efteråret — ikke mindst fra oppositionens side — lød mange lovprisninger af boligbyggeriets liberalisering og boligbyggeriets frigørelse fra statens indblanding og over, at staten nu heller ikke kunne investere i byggeriet.

Ligesom andre socialdemokratiske kandidater kunne jeg for mit vedkommende ikke deltage i denne lovprisning, og jeg undlod heller ikke at gøre opmærksom herpå. Grunden hertil — eller grundene, for der er flere — finder jeg meget væsentlige, og det er derfor også formålstjenligt ved denne lejlighed at trække visse linjer op. Da det er sådan, at man, når man taler om byggeriets liberalisering, tænker på det private, forretningsmæssige boligbyggeri som noget, man skal foretrække fremfor det sociale byggeri, repræsenteret ved bl. a. boligselskaberne, finder jeg det nyttigt at foretage en vurdering af forskellen mellem og af virkningerne af disse to former for byggeri.

Udgangspunktet for en sådan belysning og vurdering af forskellen mellem disse to byggeformer vil jeg tage i den væsentligste udgift ved alt byggeri, håndværkerudgiften, og jeg tror ikke, at nogen kan bestride den antagelse, at denne udgift, hvis kvalitet og udstyr i øvrigt er af samme standard, må være af samme størrelsesorden, uanset hvem bygherrerne måtte være. Der burde i hvert fald ikke være nogen forskel, når bortses fra de til tider forekommende forhold, hvor håndværkerkonsortier lægger procenter på egne tilbud for på den måde at fremskaffe en merfortjeneste, der kan indgå i byggeforetagendet som eget indskud.

Når huslejerne derfor er så uforholdsmæssigt høje i den private sektor, det forretningsmæssige boligbyggeri, i modsætning til huslejerne i det almenyttige boligbyggeri, selv uden at skele til de m²-tilskud,